

Айзък Азимов

Битките на пролетта

Гледахме отвъд реката, където се простираше територията на колежа. Наобядвал се обилно – на мои разноски, естествено, Джордж бе изпаднал в носталгично настроение.

– Ех, добрите студентски години, добрите стари студентски години! – въздишаше той. – Какво ли в живота може да се сравни с тези години?

Вторачих се в него с нескрита изненада.

– Само не ми казвай, че си учил в колеж!

Той ме удостои с един нескрито надменен поглед.

Знаеш ли, че аз съм най-прочутият председател, който братството Фи Фо Фум някога е имало?

– Но как си плащал учебната такса?

– Стипендии! – отвърна той. – Те се сипеха върху мен като град, след като показах колко съм сърцат в състезанията по надяждане, организирани в чест на победите ни в спалните на състудентките. Освен това имах и един богат вуйчо.

– Не знаех, че си имал богат вуйчо, Джордж.

– Учи, след шестте години, които ми трябваха, за да завърша обучението си по забавената програма, вече не беше такъв. Или поне не в същата степен. Колкото пари успя да спаси след крушението си, ги дари на приют за безпри – зорни котки. А мен спомен в завещанието си с такива презрителни думи, че ме е срам да ти ги повтора. Животът ми стана тъжен, а личността ми – недооценена.

– Някой ден трябва да ми разкажеш всичко, до най-малките подробности – настоях аз.

– Но споменът за студентските години обвива с перлено и златисто сияние целия ми труден живот – продължи Джордж. – Почувствах го осезателно преди няколко години, когато посетих отново стария университет Тейт.

– Пак са те поканили? – възкликнах аз, почти успявайки да потуша издайническите нотки на недоверие в гласа си.

– Сигурен съм, че са се канили да го сторят – каза Джордж. Всъщност, върнах се по молба на един мой скъп приятел от студентските години, старият Антиокус Шнел.

Тъй като очевидно си очарован от това, което току-що чу – започна Джордж, – нека ти разкажа за стария Антиокус Шнел. Той бе неразделният ми приятел през онези отминали дни, мой верен спътник, макар че защо ли да си служа с такива класически алюзии, дето мухльо като теб изобщо не е чувал. Даже и сега, въпреки че той е остарял много по-

видимо от мен, си го спомням такъв, какъвто беше в онези дни. Тогава ядяхме заедно златните рибки от шадраваните, затваряхме приятелите си в телефонните будки и сърчно смък – вахме чорапогащите на изпадналите във възторг студентки, които ни даряваха с красиви усмивки. Накратко, радвахме се на всички възвишени наслади, които можеше да предложи такава просветителска институция като университета Тейт.

Затова, когато старият Антиокус Шнел поиска да ме види по един изключително важен въпрос, аз се отзовах мигом.

– Джордж – започна той, става въпрос за сина ми.

– Младият Артаксерксес Шнел ли?

– Същият. Той е второкурсник в стария ни университет, но нещата с него не вървят добре.

Присвих очи в недоумение.

– Да не се е събрал с лоши приятели? Да не би да е натрупал дългове? Или пък лекомислено е паднал в капана на някоя стар, просмукана от бира келнерка?

– По-лошо, много по-лошо! – изрече Антиокус Шнел сподавено. – Той самият никога не ми го е казал – изглежда го е срам, но получих шокиращо писмо от негов състудент, написано и изпратено в най-строга тайна. Джордж, стари ми друже, бедният ми син – нека ти го кажа направо, без да се опитвам да замествам истината с евфемизми, учи висша математика!

– Учи висша... – просто не можех да се насиля да произнеса тази ужасна дума.

Старият Антиокус Шнел кимна отчаяно.

– Не само това, ами и държавно право. Видели са го всъщност да посещава лекции и да учи.

– Боже мой! – възкликнах ужасен.

– Не съм очаквал такова нещо от младия Артаксерксес, Джордж. Ако майка му научи, това ще я довърши. Тя е много чувствителна натура, Джордж, а и не е в добро здраве. Умолявам те в името на старото ни приятелство да отидеш в стария Тейт и да провериш как стоят нещата. Ако момчето наистина се е увлякло по науките, накарай го някак да дойде на себе си – заради майка му и заради самия него, ако не заради мен.

Със сълзи на очи му стиснах прочувствено ръката и се заклек:

– Нищо не може да ме спре. Нищо от този свят няма да ме отклони от тази свещена задача. Ако трябва, ще пролея и последната си капка кръв. Като говорим за жертви се сещам, че ще ми трябва чек.

– Чек ли? – развълнува се видимо Антиокус Шнел. Той винаги е показвал много бързи рефлексии, когато трябва да завърже здраво кесията си.

– Стая в хотел – започнах да изреждам, – храна, напитки, пари за бакшиши, инфлацията и режийни разноски. За сина ти е приятелю, не е за мен.

Най-накрая се сдобих с чека и след като пристигнах в Тейт, не проках дълго, за да си уредя среща с младия Артаксерксес. Едва успях да се навечерям обилно, да изпия едно отлично бренди, да си отспя хубавичко, да закуся в късната утрин и вече бях пред квартирата му.

Със самото влизане в стаята преживях истински шок. Всички стени бяха покрити с лавици. Представяш ли си, те не бяха отрупани с джунджурийки, както си му е редът! Не се виждаха и бутилки, пълни с така питателните произведения на винарското изкуство. Липсваха и задължителните снимки на очарователни девойчета, незнайно как загубили дрехите си. Всичко бе запълнено с книги!

Една от тях лежеше безсрамно разтворена на бюрото му. Имам всички основания да вярвам, че е била прелиствана преди да вляза. По показалеца на дясната му ръка имаше подозрителни отпечатащи от прах и той несръчно се опита да я скрие зад гърба си.

Но самият Артаксерксес бе още по-шокиращ. Той, естествено, ме позна, понеже бях стар приятел на семейството. Не го бях виждал от девет години, но те не бяха променили с нищо благородната ми осанка и свежия му външен вид. Преди девет години обаче Артаксерксес бе едно невзрачно десетгодишно момченце. Сега той се бе превърнал в неузнаваем, но все така не правещ никакво впечатление деветнайсетгодишен младеж. Бе висок едва метър и петдесет, носеше големи, кръгли очила, а видът му бе на човек, живял в мрачна и влажна пещера.

– Колко тежиш? – попитах го импулсивно.

– Четиридесет и четири килограма – прошепна той.

Гледах го с най-дълбоко съжаление. Той бе един четиридесет и четири килограмов слабак. Представляваше просто една сътворена от природата мишена за презрение и присмех.

После обаче сърцето ми се смекчи. Помислих си: "Бедното момче! Горкото момче! Нима с тяло като неговото би могъл да вземе участие в някоя от присъщите на доброто университетско образование дейности? Да играе футбол, да бяга, да се бори, да тегли въже? Когато другите младоци крещат: „Този стар хамбар е наш. Можем да си ушим сами костюми. Хайде да си измислим сами мюзикъл и да го изиграем!“ Какво

би могъл да направи той? С дробове като неговите не би могъл да пее никаква друга партия освен едва чуто сопрано.

Естествено, че бе принуден против волята си да се отдаде на позорното занимание да учи.

Казах му меко, почти нежно:

– Артаксеркес, момчето ми, вярно ли е, че изучаваш висша математика и икономика?

Той кимна утвърдително с глава и допълни:

– И антропология също.

Едва успях да подтисна едно възклицание на отвращение и казах:

– А вярно ли е, че ходиш на лекции?

– Съжалявам, сър, но е така. В края на годината ще бъда административен отговорник на студентите.

В ъгълчето на едното му око се криеше издайническа сълза, така че колкото и да бях ужасен, все пак успях да изтръгна мъничко надежда от факта, че поне осъзнава в какво греховно тресавище е затънал. Затова си позволих да му кажа:

– Дете мое, не можеш ли, макар и толкова късно, да се откажеш от тези ужасни и порочни занимания и да поемеш по чистия и неопетнен студентски начин на живот?

– Не мога – изхлипа той. – Отишъл съм твърде далеч. Никой не може да ми помогне.

Бях готов да се хвана и за сламката.

– Няма ли някое почтено момиче в този колеж, което да се заеме с теб? Женската любов е правела чудеса в миналото. Сигурно ще може и сега.

Очите му светнаха. Явно бях докоснал вярната струна.

– Филомел Криб – изрече той задъхано. – Тя е слънцето, луната и звездите, които озаряват с лъчите си морето на душата ми.

– А! – казах аз, улавяйки чувството, което се криеше под тази съдържана фразеология. – Знае ли тя за това?

– Как бих могъл да и кажа? Силата на презрението ѝ ще ме убие.

– Би ли се отказал от висшата математика, за да изтриеш това презрение?

Той провеси глава.

– Аз съм слаб, толкова слаб.

Оставих го твърдо решен да намеря незабавно Филомел Криб.

Не ми отне много време. Бързо се отправих към регистратурата, защото твърдо вярвах, че ще намеря името ѝ сред записаните в курса за

напреднали по ръководене на овации и сред почитателките на минорните припеви в драмсъстава. Открих я в студиото за репетиции на агитки.

Почаках търпеливо, докато сложните тактове на тропането с крака и мелодичното врещене заглъхнат. После ми показаха Филомел. Беше русокоса, средна на ръст, здрава и добре изпотена. Очертанията на фигурата ѝ ме накараха да разтегна уста в одобрителна усмивка. Ясно бе, че погребано под ученолюбивите перверзии на Артаксерксес туптеше сърце, което, макар и смътно, осъзнаваше къде се крият истинските интенси на студента.

След като си взе душ и се нагизди в живописна доста оскъдна студентска рокличка, тя дойде да се запознаем – свежа и блестяща, като окъпана в роса ливада.

Пристъпих веднага към същността на въпроса:

– Младият Артаксерксес ви смята за астрономическата илюминация на живота си.

Стори ми се, че погледът ѝ се смекчи малко.

– Бедничкият Артаксерксес. Нуждае се от толкова много помощ.

– Помощта на някоя добра жена би свършила работа – изтъкнах аз.

– Знаем – каза тя, – и мисля, че не съм лоша за тази работа – поне така смятат другите. – На това място тя се изчерви очарователно. – Но какво мога да направя? Не мога да вървя против законите на природата. Булуип Костиган не – прекъснато унижава Артаксерксес. Подиграва му се пред хората, блъска го, събаря глупавите му книги на земята – и всичко това сред безжалостния смях на събралото се множество. Знаете как се чувства човек през поривистите дни на пролетта.

– А, да – отвърнах с разбиране, припомняйки си щастливите дни и безбройните случаи, когато пазех дрехите на участниците в съзтезания. Битките на пролетта!

Филомел въздъхна.

– Отдавна храня надежди, че Артаксерксес ще се опълчи някак срещу Булуип. Една табуретка за подложка би помогнала, естествено, като се има предвид, че Булуип е висок метър и осемдесет. Но поради някаква причина Артаксерксес не го прави. Цялото това учене – тя потръпна от ужас – отслабва нравствените сили.

– Не ще и дума, но ако вие му помогнете да се измъкне от това тресавище...

– О, сър, дълбоко под тази външност се крие един мил и разумен млад мъж. Бих му помогнала, стига да можех. Но от първостепенно значение за мен са генетичните дадености на тялото ми и те застават на

страната на Булуип. Той е красив, мускулист и властен, а тези качества, естествено, привличат силно сърцето ми на лидер на агитката по оваците.

– Какво ще стане, ако Артаксерксес унизи Булуип?

– Един водач на агитка – при тези думи тя се изпъчи гордо, предлагайки една изумителна фронтална надареност – трябва да следва повика на сърцето си. То несъмнено ще застане на страната на оскърбяващия.

Знаех, че тези простичко изречени думи идват от душата на честно-то момиче.

Планът за действие бе елементарен. Ако Артаксерксес пренебрегнеше някак нищожния дефицит от трийсет сантиметра и петдесет килограма и стъпчеше в калта Булуип Костиган, Филомел щеше да му принадлежи. Тя щеше да го вкара в правия път и щеше да го превърне в истински мъж, който ще остарява достойно, запълвайки пълноценно времето си с бирени запои и гледане на футболни мачове.

Очевидно това бе случай, достоен за Азazel.

– Не знам дали съм ти разказвал за Азazel някога, но той е едно двусантиметрово създание от друго време и от друго място. Мога да го викам на помощ посредством тайни заклинания, които знам само аз.

Азazel притежава далеч по-голяма сила и способности от нашите, но иначе е лишен от всякакви ценени от обществото качества. Той е изключителен егоист, който непрекъснато поставя своите собствени дребни проблеми над моите неотложни нужди.

Когато дойде този път, той лежеше на една страна със затворени очи. Малката му, приличаща на камшиче опашка, милваше въздуха пред него с меки, забавени движения.

– Могъщи господарю – казах аз, защото той настоява да се обръщат към него по този начин.

Очите му се отвориха и той веднага процепи въздуха със свирукания, достигащи предела на поносимото за човешкия слух. Крайно неприятно.

– Къде е Аштарот? – извика той. – Къде е моята безценна Аштарот, която държах в прегръдките си?

След това ме видя и процеди през зъби:

– О, това си ти! Ясно ли ти е, че ме призова точно в момента, когато Аштарот... Но тя не е нито тук, нито там.

– Азazel, помисли малко. След като ми помогнеш, ти ще се върнеш към собствената си особа. Няма да е минала и половин минута. През това време Аштарот ще е успяла да се разтревожи от внезапното ти

изчезване, но все още няма да се е разбесняла. Появата ти ще я изпълни с радост и вие ще можете да повторите това, което сте започнали – каквото и да е то.

Азazel се позамисли и каза с тон, който при него минаваше за благ:

– Ти си примитивен червей, умът ти е ограничен, но пък за сметка на това непочтен. Той може да бъде от полза за нас, надарените с огромни умствени способности, но обременени от искрената и прозрачна прямота на природата си. Какво точно искаш сега?

Обясних му затрудненото положение на Артаксерксес. Азazel размисли и предложи:

– Мога да увелича силата на мускулите му.

Поклатих неодобрително глава.

– Не е само въпрос на мускулна сила. Той страшно се нуждае и от умение, сръчност, находчивост.

Азazel възкликна възмутено:

– Да не искаш да се изтрепя от работа, за да подобря духовните му качества?

– Можеш ли да предложиш нещо друго?

– Разбира се, че мога! Не те превъзхождам стократно за тоя що духа! Ако твоят хилав слабак не може да нападне врага си директно, какво ще кажеш да го направя недосегаем и неуловим? Ефектът трябва да е същия.

– Ако имаш предвид това, да може да избяга с голяма скорост, не мисля, че ще направи много силно впечатление – казах аз, клатейки неодобрително глава.

– Не говоря за бягство, а за качеството да можеш да се изплъзваш. Нужно е само да съкратя многократно времето за реакциите му. Това ще стане много лесно благодарение на неограничените способности, които притежавам. За да не хаби силите си напразно, мога да постигна необходимото скъсяване на времето за реакции чрез активизиране на процеса на отделяне на адреналин. С други думи, този ефект ще се постига само когато той е в състояние на страх, ярост или силна страст. Разреши ми само да добия непосредствена представа за него и ще се погрижа за всичко.

– Естествено – отвърнах на драго сърце.

Само след четвърт час навестих Артаксерксес в спалнята му и позовах на Азazel да надзърта от джоба на ризата ми. Така дяволчето успя да моделира автономната нервна система на младежа отблизо. След това се върна при Аштарот, за да продължи да се отдава на нечистите си

занимания – каквито и да бяха те.

Следващата ми стъпка бе да напиша писмо с печатни букви и цветни моливчета, сполучливо имитирайки почерка на студент. После го пхнах под вратата на Булуип. Не се наложи да чакам дълго. Булуип закачи бележка на дъската за студентски обяви, в която призоваваше Артаксерксес да се срещнат в общото помещение на кръчмата на Гузлинг Гурмет. Артаксерксес не бе толкова глупав, та да откаже.

Филомел и аз също отидохме и застанахме в крайните редици на тълпата от весели студенти, нетърпеливи да видят зрелището. Артаксерксес се появи с тракаши от страх зъби. В едната си ръка стискаше тежък том, озаглавен „Наръчник по химия и физика“. Дори и в тази изключително кризисна ситуация той не можеше да се отърве от порока си.

Булуип стоеше високо изправен, а мускулите под грижливо разкъсаната му фланелка играеха страховито.

– Шнел, научих, че клокарстваш по мой адрес – започна той. – Тъй като съм истински лоялен колежанин, ще ти дам шанс да отречеш това преди да те разкъсам на парченца. Казвал ли си на някого, че си ме видял да чета книга?

– Веднъж те видях да гледаш един комикс, но тъй като го държеше наопаки, мисля, че не го четеше и не казах на никого – отвърна обстоятелствено Артаксерксес.

– Казвал ли си някога, че ме е страх от момичетата и че само се хваля за неща, които не мога да направя?

– Чух едни момичета да разказват това, но никога не съм го споделял с никого, Булуип.

Булуип направи пауза. Най-;ошото тепърва предстоеше.

– О'кей, Шнел, а казвал ли си някога, че съм клозетен плъх?

– Не, сър. Това, което казах, е, че се държите определено по абсурден начин.

– Значи отричаш всичко?

– Категорично.

– И признаваш, че всичко това не е вярно?

– Абсолютно.

– Тогава – великодушно процеди през зъби Булуип – няма да те убивам. Само ще ти строша едно-две ребра.

– Битките на пролетта! – разкрещяха се студентите, докато, заливайки се от смях, оформиха кръг около двамата противници.

Това ще бъде честна битка – провъзгласи Булуип, който, макар и да беше жесток побойник, спазваше студентския кодекс. – Никой няма да

помага нито на мен, нито на него. Ще спазваме стриктно принципа „всеки за себе си“.

– Какво по-честно от това? – откликна в хор ревностната публика.

– Свали си очилата, Шнел! – нареди Булуип.

– Не! – смело отвърна Артаксерксес, при което един от зрителите безцеремонно му ги смъкна от носа.

– Хей – запротестира Артаксерксес, – така помагаш на Булуип.

– Не е вярно. Помагам на теб – отвърна студентът, който държеше очилата.

– Но така не виждам ясно Булуип – оплака се Артаксерксес.

– Не се тревожи – успокой го Булуип, – ще ме усетиш съвсем ясно.

– И без повече приказки той размахна приличния си на свински бут юмрук към брадичката на Артаксерксес.

Той изсвистя във въздуха. Булуип се олюля силно, защото Артаксерксес се бе отместил назад, когато юмрукът го приближи. Размина му се на косъм.

Нападателят гледаше изумен, а жертвата се блещеше от изненада.

– Достатъчно – процеди Булуип. – Сега ще си го получиш. – Той пристъпи напред, а ръцете му се редуваха да замахват във въздуха като боксьор на сухи тренировки.

Артаксерксес танцуваше наляво и надясно с изражение на крайна възбуда, та чак наистина ме достраша да не вземе да настине от вятъра, който могъщата фигура на Булуип правеше докато цепеше въздуха.

Булуип показваше очевидни признаци на умора. Мощният му гръден кош се повдигаше и спускаше учестено.

– Какво правиш? – попита той заядливо.

Но Артаксерксес вече бе осъзнал, че по някакъв начин е станал неуязвим. Затова смело пристъпи напред и със свободната си ръка зашлеви шумен шамар на противника си.

– На ти, плъх такъв!

Зрителите синхронизирано ахнаха, а Булуип побесня. Всичко, което публиката можеше да види, бе един мощен робот, който се хвърляше, нанасяше удари във въздуха и се въртеше около танцуващата и люлееща се мишена – Артаксерксес.

След няколко безкрайни минути Булуип бе останал без дъх. Лицето му се къпеше в пот, а тялото му тежеше уморено. Пред него стоеше Артаксерксес – спокоен и незасегнат. Даже не бе изпуснал книгата си.

Той цапардоса с нея Булуип по слънчевия сплит с всички сила и когато канарата се сгъна на две като най-обикновена картонена кула,

Артаксерксес го халоса още по-силно по черепа. В резултат книгата силно пострада и се деформира, но пък Булуип се просна в състояние на блажено безсъзнание.

Артаксерксес се огледа наоколо, свивайки късогледите си очи.

– Негодникът, който ми взе очилата, ще ми ги върне ли сега?

– Да, сър, господин Шнел – услужливо отвърна студентът, който ги бе взел. Нещо като омилостивяваща усмивка, която повече приличаше на спазъм, изкриви устните му. – Заповядайте, сър. Изчистих ги, сър.

– Добре. А сега, пръждосвайте се оттук! Това важи за всички, плъхове такива. Да ви няма!

Те побързаха да го сторят, като не спазваха реда на влизането, ами се хвърляха един върху друг в пълно безредие, нетърпеливи час по-скоро да изчезнат от полесражението. Само Филомел и аз не бързахме да излезем.

Погледът на Артаксерксес се спря върху задъханото младо момиче. Вдигайки надменно вежди, той й направи знак с пръст да отиде при него. Тя плахо и смирено се приближи. Победителят се фръцна на пети и тръгна, а тя, все така смирено, го последва.

Това бе щастлив край. Преизпълненият със самоувереност Артаксерксес установи, че книгите не са му нужни вече, за да му дават усещането за собствено достойнство. Прекарваше цялото си време по боксовия ринг и стана шампион на колежа. Всички млади колежанки го боготворяха, но накрая все пак се ожени за Филомел.

Храбростта на боксовия ринг му създаде репутация на рядка студентска ценност. Покрай нея той можа да избере добро място за началото на кариерата си. Започна като младши бизнес директор. Благодарение на проникателния си ум той бързо се ориентира къде се крият големите пари. Успя да си осигури концесия за тоалетни седалки за Пентагона, към които прибави и доставките на различно оборудване за тоалетни, което купуваше от един склад на едро, а после продаваше на правителствени агенции по снабдяването.

Оказа се, че ученолюбието на книжния плъх в първите студентски години даде резултат. Той самият твърди, че висшата математика му помага за осигуряването на по-големи печалби. Икономиката го е научила как да плаща по-малко данъци, а познанията му по антропология имат главна заслуга за бързото му справяне с министрите от правителството.

Гледах Джордж с недоверие.

– Да не искаш да кажеш, че този случай, в който вие с Аزازел се намесвате в живота на горките невинни хора, е приключил щастливо?

– Точно така – отвърна Джордж.

– В такъв случай сега ти имаш един изключително богат познат, който ти е задължен за всичко, което е постигнал.

– По-точно от това не можеш да го кажеш, драги.

– Но тогава той е в ръцете ти!

При тези думи обаче челото на Джордж се помрачи.

– Това е логичното заключение, нали? Човек си мисли, че на света съществуват такива неща като благодарност, благородство и прочее. Човек се надява, че когато обясни на щастливцеа внимателно кому е задължен за свръхчовешките способности да стане недосегаем и че това е коствало невероятни усилия, напълно уместно е въпросният приятел да бъде обсипан с награди. Така ли е?

– Нима Артаксерксес не го направи?

– Позна. Веднъж отидох при него с молба да ми даде десет хиляди долара, които да вложа в един мой проект. Обясних му, че тези пари ще се възвърнат стократно, тези жалки десет хиляди долара, които той може да изкара за нула време, като продаде една дузина отверки и болтове на въоръжените сили. Той накара един лакей да ме изхвърли.

– Но защо, Джордж? Успя ли да разбереш защо?

– Да. Нали разбираш, драги, той става неуловим винаги, когато адреналин – нът му се покачи или когато е обзет от силни емоции като гняв или ярост, например. Азazel така обясни.

– Е, и какво от това?

– Как какво от това? Винаги, когато Филомел обсъжда семейните финанси и почувства, че я налягат определени любовни страсти, тя се насочва към Артаксерксес, а той, предугаждайки намеренията ѝ, усеща как собственият му адреналин се покачва, за да откликне адекватно. И тогава, когато тя се хвърля към него с момическия си плам и невъздържаност...

– Е?

– Той става неуловим за нея.

– А!

– Всъщност тя не може и с пръст да го докосне – точно както и Булуип не можеше. Колкото повече продължава това, толкова по-силно той се обезсърчвава и разтревожва и толкова по-мощно адреналинът напипира в кръвта му и в крайна сметка толкова по-ефикасно и автоматично успява да се изплъзне от ласките ѝ. Тя, естествено, изпада в плач и отчаяние и е принудена да потърси утеха другаде, но когато той се опита да има някое случайно приключение вън от брачните окови – просто не

може. Той става неуловим за любовните попъл – зновения на всяка млада жена, която се доближи до него, дори и когато от нейна страна това е само въпрос на делово уреждане на бизнеса ѝ. Артаксерксес е в положението на Тантал – плътта винаги е видимо достъпна за него, но все пак остава завинаги недостижима. – На това място гласът на Джордж се извиси от обзелото го възмущение. – И заради това дребно неудобство той ме изхвърли от къщата си.

– Би могъл да накараш Азazel да развали магията, искам да кажа, да си вземе обратно дара, който ти пожела да му даде – предложих аз.

– Азazel е категорично против да се занимава с определен индивид два пъти. Не знам защо. Освен това защо да правя допълнителни услуги на някой, който е толкова неблагодарен. Да вземе за сравнение теб! Макар и да си всеизвестен скъперник, от време на време ми даваш на заем по някоя петарка. Уверявам те, че за всички тези случаи си водя точна сметка на малки бележки, които държа тук-там из къщата си. И въпреки това аз никога не съм ти направил никаква услуга, нали? Ако ти можеш да бъдеш щедър, без да съм ти направил услуга, защо да не може той, на когото съм направил?

Помислих върху думите му и казах:

– Слушай, Джордж, задръж ме и без услуги. Всичко в живота ми е наред. Само за да ти докажа, че не искам никаква услуга от теб, какво ще кажеш да ти заема една десетарка?

– О, добре! – рече Джордж. – Щом като настояваш...

КРАЙ

© 1986 Айзък Азимов
© 1993 Радост Ванева, превод от английски

Isaac Asimov
The Fights of Spring, 1986

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1107>]